

цель да минатъ въ България. Но станала злочестина. На границата Борисъ каралъ коня си напредъ и не се обадилъ на българскитѣ граничари. Тѣ го зели за грѣкъ поради облѣклото му и го застреляли. Романъ се обадилъ, че е царски синъ. Него го пуснали да мине и го завели при Самуила (980 г.). Самуилъ го приелъ добре. Понеже Романъ билъ царски синъ, Самуилъ свикалъ на съборъ българския патриархъ, много владици и боляри. Всички се съгласили и коронясали Романа за български царъ, съ столица градъ Воденъ. Но Романъ не билъ годенъ да води войски, той останалъ въ столицата си само за лице, да царува, като законенъ наследникъ, а главнокомандващъ на войскитѣ и главенъ съветникъ билъ юначния и решителния Самуилъ.

Завоеванията на Самуила и походите на Василия II

И тъй, царъ Романъ стоялъ въ Воденъ като държавенъ глава, а двамата кметски синове Самуилъ и Аронъ били водачи на войскитѣ всѣки въ своята областъ.

Отъ тѣхъ се показалъ най-способенъ, най-безстрашенъ и решителенъ Самуилъ. Той много мразѣлъ византийцитѣ и сторилъ намѣрение да издигне България, каквата е била въ Симеоново време. Затова събралъ силна войска, разбилъ гърцитѣ, навлѣзълъ въ Тесалия и превзелъ главния градъ Лариса. Тамъ намѣрилъ коститѣ на единъ светия, св. Ахилъ, владика, умрѣлъ за Христовата вѣра. Заедно съ други нѣща Самуилъ взелъ коститѣ на тоя светецъ и ги отнесълъ въ малкото островче на езерото, съградилъ голѣма и красива църква и поставилъ коститѣ въ